Stockholm, Djurgården och Rosenvik
den 2 Jan. 1891.

Käre lille Johnny!

Var helsad med tillönskan af allt det goda, som du lärt dig bedja om i dina aftonböner! Du är nu den förste, som jag på detta nya året skrifver till. Orsaken till att jag skrifver till dig, kan du nog gissa till, och har kanske undrat på, att det ej skett förr. Nu vill jag tala om den saken.

På juldagen fick jag med paketposten mottaga en liten sändning, på hvil-

värdigt litet att sådant barn är. Men ser man åter på, hvad frälsarebarnet kommer att duga till, då är det så stort, käre Johnny, att vi inte kunna begripa det; men <u>tro</u> det, och älska det, och tillbedja — det måste vi lära oss. Ja så stor är den gåfvan, att den, som fått litet förstånd på den, sätter som utanskrift på all grannlåt och storhet och rikedom i denna verlden just hvad Pappa skref på din dosa: en bagatell.

Helsa nu Mamma, Pappa, syskon, farmor, farbror och faster, hvar och en särskildt, från din gamle vän

C. H. Bergman

ken det stod skrifvet: en bagatell, och som var afsänd från Johnny Bergman i Näsby, Nederkalix. Det der konstiga ordet „bagatell" förstod jag strax vara påhittadt af din Pappa, och det var nog mycket behändigt sagdt, ty det är ju detsamma som om det stode: Bara en liten småsak. Och inte behöfde heller den kungliga posten veta mera om hvad det var. Men oss emellan är det inte någon liten sak. För dig är det ike någon obetydlighet, ty du har gjort den lilla dosan med dina egna händer och sedan helt visst tänkt på den många gånger, medan den var på väg till Stockholm; och för mig är det ike någon obetydlighet, ty jag begagnar den såsom frimärkslåda på bordet och har den såsom en liten hågkomst af dig hvar gång jag begagnar den.

Så är det, i sanning och på allvar taladt, med julens himmelska gåfva till oss. Ser man bara på utanskriften, så är det som om det stode: en bagatell. Ty det är ju ingenting annat än ett litet spädt, nyfödt barn, och du har sjelf sett helt nyligen på lilla bror Sune, huru märk-

godhet skall gå för sig att
komma igenom.

Men först och sist,
kära John, försumma icke
den konjunktur, som den
så kallade och skäl för sitt
namn till fullo görande "nådatiden"
erbjuder oss, att få våra
synder förlåtna och våra
samveten renade på den
i evangelium oss öppnade
vägen. Ty det är dock en
sanning med den fulla för-
låtelse, som bjudes, blott att
så visst begäret derefter
blefve en sanning i oss.

Helsa Emma och barnen,
Manne och hans Tilly, samt
fränder och vänner som
träffas, från din vän

C. H. Berg[illegible]

Stockholm, Rosenvik d. 18 Febr. 91.

Kära John!

Nu har jag redan
länge haft att tacka för
dessa välkomna telegrafiska
meddelanden: 1o) detta, som
bragte den å Grytnäs för-
samlade familjens nyårs-
helsning; 2o) den på Karls-
dagen; och 3o) den, som un-
derrättade om riksdags-
mannavalets utgång. Att
denna sistnämnda har
varit ett ämne till verklig
tillfredsställelse, kan du
väl förstå, och många hafva
gladt sig ~~deråt~~ åt utgången
af detta val. Måtte blott

L. O. Carlsson strax ifrån början
komma i goda händer. Öfver-
löjtnant C. O. Bergman ytt-
rade sin angelägenhet derom
för broder Paul. Också är
ställningen sådan, att hvarje
förstärkning af den prostes-
tantiska sidan är välbehöflig.
Det var hedervärdt, att du
och Manne kunde genomföra
detta ärende med så mycken
energi, och tacksam är
man derför, att edert arbete
fick krönas med framgång.
Likaså vill jag nu
säga mitt tack för de
föregående telegrammen,
som bragte Edra vänskapsfulla
helsningar. Visst hade jag
telegrafiskt besvarat
dem, om icke jag burit

på tanken att göra det
genom bref, och jag med
min brefskrifning kommit
in på uppskofvets sluttande
plan. Men lika godt,
vänskapen står nog fast
ändå. Dock gillar jag
icke försumligheten, allra
minst såsom exempel
för dig.
Du förstår nog,
att tankarna mången
gång varit hos Eder, un-
drande huru det månde
gå för Eder att i dessa
för trävaruhandeln så
ogynnsamma tider slå
Eder igenom. Men intet
ord har i den delen varit
ett godt ord, och så hoppas
jag att det genom Guds

Djurgården, Rosenvik
den 15 Aug. 1871.

Älskade broder John!

Nyss återkommen till denna min bostad, sätter jag mig i mörka natten att skrifva ett ord om lycklig återkomst och adresserar det till dig såsom med visshet och närmast på platsen ~~på~~ befintlig. Mamma och Elin hafva möjligen redan begifvit sig af

man. På min fråga, om han stått fast, svarade han: „Ja då, jag är så lycklig!"

Min älskade John, grip äfven du den lyckan. Det skall upprätta dig, din familj och hela ställningen, som ju i sjelfva verket är så vacklande. Det skall tillstoppa gemensamma motståndares mun. Ja, hvad skulle ej detta vara för glädje, icke blott för oss här på stridsplatsen, utan ock för de hemgångna, ty nog blir sådant „beryktadt"!? —

Nog tränga äfven många bekymmer in på mig från de förhandenvarande slägtförhållanden här, men eget fel är, om man icke, trots det kännbara korset, med himmelen som kunds-förvandt bekämpar och öfvervinner jorden. — Din C. H. Bom

till Stockholm, när dessa
vaden hinna till Kalix.
Resan var gyn-
nad af godt väder och
dom gjorde sig sjösjukan
kännbar hos mig och en
god del af passagerarne
alt ifrån Umeå och hit,
förmodligen på grund
deraf att vinden, ehuru
icke synnerligen stark,
var östlig eller nordöstlig.
Men den vedermödan
är snart glömd och var
dessutom icke af svå-
rare art, endast i den
lindriga formen af illamående.

Vid min ankomst till Ro-
senvik fann jag boningen
treflig, inbäddad i den
angenämaste lummighet,
och befolkad af Rune
och hans hushållerska,
och bevakad af tvenne
hundar, som Torsten, sjelf
boende på landet, hit dis-
ponerat. Så kärt det
förra var mig, så litet
fann jag mig vid den se-
nare anordningen och
gick oförtröfligen i för-
fattning om dess undan-
rödjande. Kärt var
mig ock Nilssons möte.
Han är som en annan